

Tudi železniški strôji, upreženi v vlake, so prisposodobljeni zemlje pisnemu razmérju, saj drdrajo skozi prazgode, pustinje in čez goré, kjer daleč na okoli ni žive duše. Zatorej je pritrjen pred strôj velikansk plug, ki odriva s tira drevje, kamenje, skale ali živali, ki so legle na železniški tir. Visoko góri na dimniku visi svetilnica z močno lučjo, ki razsvetljava železniško progo po deset angleških milj daleč. V teh samotah se ne morejo postavljati stražarnice, tudi ne izdá nobeno znamenje.

Kakor v vsem življenji amerikanskem, javlja se tudi v železniški stroki občá svoboda, še večja kakor na Angleškem. Železnice niso podržene nikakemu jednotnemu zakonodavstvu. Ni je oblasti, ki bi dajala železniškim društvom merila, po katerih naj bi se strogo ravnala, kakor pri nas. Vsaka železnica je popolnoma samostalna in neodvisna, storí, kar se nji ljubi in se ne briga ni za vozni red óne železnice, katere progo kje prekriža. V tem, ko so v Evropi tesno omejene, prepuščene so v Ameriki popolnoma samé sebi.

Takó nam kažejo železnice pri različnih národih različen obraz, ki je produkt mnogih vplivov, zemljepisnih in národopisnih odnošajev, sósebnó pa značajev národov.

Krasota moje déve.

Ravno res je vzrastla cedra vrh zelene
gore —
Z vitko dévo mojo se primerjati ne more.

Milovidna jútranja je zarja v zlatem sviti,
Opojilnejša milôta dévo mojo kiti.

Čisti, svetlomodri so safiri dragoceni,
Čistejši, svetlejši módri sta očesci njeni.

Nežni so narcisi, béle lilije kraljéve,
Nežnejša, beléjša vender lica moje déve.

Rajski dihi dijejo iz rôsnatih jazminov,
Omamljivejši dijó iz njenih ust rubinov.

Sládke pesmi pel Hafis preslavni je v Širasi,
Tisočkrat so slajša njena ustna, njeni glasi.

Démantne in zlate krone dičijo kraljice,
Lepši hijacintni kôdri njene so glavice.

Krasen svit je solnčni, krasno je nebó viš-
njévo,
Ali z mojo se primerjati ne more dévo!

Ahmed Sabir.

